

Nasproti ste si stali obe in molčali ste. Marijca naposled vendar izpregovori in reče osorno: „Izpred oči se mi poberi grda bajtarica ti, ter glédi, da se mi ne prikažeš več nikoli v graščino!“ To rekši, obrne se ter stopa ošabno dalje. Anica gleda nekaj časa za-njo in potok sôlz se jej vdere iz oči. Komaj da izreče še besede: „Marijca, izpremenila si se, a zapómni si, da napuh hodi pred padcem.“ Na to otide bridko jokajoč se...

Marijca je šla proti potoku in mislila je na besede Katinkine, pa tudi na besede Aničine. Njeno srce še ni bilo pokvarjeno, in ošabnost ni mogla tako hitro mehkočutja in dobrohotnosti iz njenega srca izruvat.

In kakor smo jo videli stati, stala je še vedno in še vedno je zrla v temno vodo in še vedno so jej kapljale svitle solzice iz očesa. To je storil hudoben jezik, pregnal je mir iz njenega srca in je rodil črva, ki jo je grizel neprenehoma.

Premišljevala je, v kako lepej slogi živi vse, kar je ustvarjenega v božjej naravi. Vse jej je govorilo: „Glej, ošabnosti je ni med nami; vse je ponižno in pohlevno, a ti si tako prevzetna proti svojej prijateljci?“ Od daleč pa je zagremelo in spómnela se je na Bogá, ki se je razsrdil nad njo. Pomislila je na smrt in spómnela se je prigovora: „Pred Bogom smo vsi jednaki“ in nova solza se jej vdere po rudečem licu. —

Boj je bil končan. Lice se jej zopet zjasni, zopet je bila vesela in zadovoljna. In čez nekaj časa je bogata graščakova hči prosila odpuščenja siroto Anico. Napuh je bil zmagan, oholost strta in vse je bilo zopet poravnano. In zopet ste tekali prijateljci po graščinskem vrtu, zopet ste si igrali, zopet radostni prepevali in vživali óni srečni mir, brez katerega ni sreče na tem svetu.

* * *

Graščak je to izvedel; povedala mu je Marijca. Vesel je bil dobrih otrok in vzel je Anico za svojo; skupaj jo je dal vzrediti z Marijco. Bili ste srečni, skupaj živeč v lepej složnosti in ljubezni.

Glejte otroci, kako dobro je, da človek zmaga napuh. Ne udajte se mu, temveč ljubite se med sabo, kakor vam to veluje zapoved božja, ki pravi: „Ljubite Boga čez vse, a svojega bližnjega zaradi Bogá kakor samega sebe.“ Vaš bližnji pa je vsak človek, bodi si bogat bodi si siromak.

Io. Krck.

—x—

Narodne povédke.

Nabral J. M-t-n.

II. *)

Zivel je blizu koroške meje kmet, ki je zemljísče imel veliko in prostorno. Hiša mu je uže malo ne razpadala, a nikakor nij védel, kakó bi jo popravil. Novcev nij bilo, a poljá prodati se mu je smílilo. Zgodí se, da je nekđaj hodil po gôzdi in razmišljjal, kakó bi se dokôpal novcev. Kar prádenj stópi déček ter ga vpraša: „kaj ti je?“ Kmet mu čemérno od-

*) Poglédi v 5. št. letošnjega „Vrtca.“

govori: „čemu vprašaš? Ti mi ne pomoreš, ako ti i povém!“ Deček mu reče: „le povój! Morebiti vender pomorem.“ Kmet ga s prva ogleduje in ogleduje ter napósled mu pové, v kakej bédi je. Deček se oglási: „lehko ti pomorem, ako hočeš.“ Kmet se začudi in reče: „a kdo si tí?“ Malič odgovori: „skrkliječ mi déjo; ali ne boj se! Ne storím ti žalega. Ako se hočeš meni zapisati, zdajci dobodeš, kar bi rad imel.“ Mož je bil tóli prestrašen, da nij védel, kam bi se děl. No skrkliječ mu začne obétati: „še nocój ti postavimo vso novo hišo; a ne bode li gotova, kadar zjutraj tvoj petelin zapoje prvič, svoboden bodeš tí in duša tvoja.“ Mož dolgo premišlja, predno mu vender odgovori: „bodi si! Zgotovíte mi jo nocój do prvega júternjega kuropénja!“ Kadar je to izustil, mahoma izgine skrkliječ. Pokesál se je kmet potlej res, da je skrkliječu zapisan, a to ga je ob enem tolažilo, ker je upal, da hiše ne mogó zvršiti do prvega kuropénja. Pride mu na véčer v sôbo stara ženica ter ga stanú poprosi. Kmet reče, da je ne more nočiti, ker bode nocój mnogo déla ter ona bi zaradi tega ne zaspala. Ali žena se ne dá odpraviti, ako jej ne pové, kakšno delo bode. Napósled jej mož raztolmači vse od kraja do konca. Ženica mu odgovori: „jaz vender ostanem tukaj. Imate li kakšno kád? Ako jo imate, spravite jo semkaj v sobo ter jo vodé napolnite; a tudi prinesíte petelína. Jaz hočem narediti, da bode vse prav in dobro.“ Kmet jo posluša in storí, kakor mu je veléla.

Jedva se zmaří, a kmetovo hišo obsuje premnogo skrkliječev, malih, a zeló močnih ljudj. Mahoma začnó zidati vso novo hišo, katera je kakor iz tal rastla pod njih rokami. Kmet, videvši, kakó delajo, začne biti v strahu, da bode zidanje gotovo pred kuropénjem; a žena se je smijala. Kadar so skrkliječi poslopje uže jeli pokrivati, ona hitro pomoči petelína v kád z vodó, in ga spustí. Petelin skoči na gredí, kder se začne odtresati vode, povzdigne perotneci in zapoje na ves glas: krkulilí! Skrkliječi izginó, kakor bi trenil. Vse je bilo dokončano, samó paža nijso vtegnili dodelati. Svoboden je bil kmet in duša njegova. Ženo je lepo zahvalil in obilo poplašal. A páža nij postaviti mogel potem nikoli nihče tej hiši, ki je še denes brez njega.

— x —

Nevkretni Luka.

Koseci urno kosé, a Luka zaostaja. „Kaj meniš ti,“ pravi prvi kosec obrnivši se k továrišu, brusečemu kosó, „da ta človek kar ne more z mesta? Vedno mane na jednom kraji; saj še nekaj giblje in maha, pa le ne grè.“

Tedaj se hlapec oglási in rogaje se, reče: „Zvonec mu za nōgi privezimo, da ga ne zgrešimo.“

„Ali pa vrvic toliko navezimo okolo njega, kolikor je nas koscev. In vsakteri izmej nas priveži si potem po vrvico za pas. Takó ga bodemo kar vlekli za seboj; sicer utegne še v travi se izgubiti, okolo katere hacá, kakor mravljiniec okolo bruna, ki ga premakniti ne more; in lahko se še ponesreči, da ga kdo ukosí ne videč ga,“ pristavlja šaljivo drug.